

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

misschien behoort u ook wel tot die grote groep mensen die het nieuwe jaar weer zijn begonnen met goede voornemens.

Niet meer roken, niet of minder drinken, meer bewegen.

Of misschien hebt u die goede voornemens wel gehad maar zijn ze alweer overboord gezet omdat het toch niet lukte.

Het is per slot van rekening ook al 8 januari.

Hoeveel reclame er ook wordt gemaakt voor nicotinepleisters, dry January of voor sportscholen, voor veel mensen blijft het bij enkel het voornemen om het anders te gaan doen.

En dan gaat het juist vandaag in de preek ook nog over bewegen.

Zout in de wonde...

Want ons Evangelie staat bol van de beweging.

Allereerst de drie koningen.

Zij begeven zich vanuit het oosten (wrs. Perzië, het huidige Iran) naar Jeruzalem om daar de pasgeboren Koning te begroeten.

En na hun aankomst komt de hele stad in beroering, omdat koning Herodes schrikt.

Geen wonder dat de inwoner van Jeruzalem schrikken.

Een wreed vorst met een slecht humeur is een gevaarlijke combinatie en belooft niet veel goeds.

De schriftgeleerden van het volk haasten zich dan ook naar het paleis om precies uit de doeken te doen waar dit beloofde Koningskind geboren zou worden: in Betlehem.

En dan is het weer aan de koningen om in beweging te komen.

Zij gaan op weg naar het Kind.

Maar hoeveel beweging er ook is, de grote vraag in ons Evangelie is:

Wie worden er bewogen?

Bewogen worden is emotioneel ergens op betrokken zijn.

Het is innerlijk geraakt worden en daardoor je gedrag aanpassen.

De koningen in ons Evangelie zijn de enigen die op deze manier bewogen worden.

Vol verwachting hadden ze in hun thuisland gezocht naar een teken in de sterren.

Vol verwachting keken ze uit naar de geboorte van de Redden van de wereld.

Toen het teken verscheen, werden ze erdoor bewogen en kwamen ze in beweging, ze gingen op weg.

Wat een contrast met de religieuze leiders van het volk.

Zij die het allemaal zo goed wisten.

Maar zij leefden niet in verwachting.

Het geboortebericht van de Redder van de wereld raakt hen niet.

En dus bleven zij waar ze waren.

Ze kwamen niet in beweging omdat ze niet bewogen werden.

In de afgelopen week heb ik mezelf de vraag gesteld: word ik bewogen door Gods vleesgeworden liefde voor mij in Jezus Christus?

Ik werd bewogen door het overlijden van paus Benedictus XVI, en kwam erdoor in beweging.

Afgelopen woensdag heb ik in de St. Pieter persoonlijk afscheid kunnen nemen van deze paus.

Word ik op eenzelfde manier bewogen door de boodschap dat God reddend heeft ingegrepen in mijn, in ons, leven door de komst van Jezus Christus?

Of, zoals de heilige Apostel Paulus het verwoordt in de tweede lezing: dat ik, dat wij, mede-erfgenamen, mede-leden en mede-deelgenoten van de liefdevolle genade van God zijn.

Worden wij als kerk, als geloofsgemeenschap en parochie, nog bewogen door deze blijc Gods oneindige liefde voor ons?

Of lijken we meer op de religieuze leiders van ons Evangelie.

Weten we het allemaal wel maar raakt het nog nergens meer omdat het innerlijke, persoonlijke geloof er niet meer zit?

Blijven we in de parochie ook niet bijna halsstarrig doen wat we moeten doen, niet omdat we er innerlijk toe aangezet worden maar omdat we het nu eenmaal altijd zo gedaan hebben?

Als we innerlijk geraakt worden door Gods liefde dan kan het zomaar zijn dat we dingen in ons eigen leven of in het leven als parochie anders gaan doen.

Dat we andere wegen gaan bewandelen, zoals de koningen langs een andere weg terugkeerden naar huis.

We eindigen deze week de kersttijd.

Het is nu aan ons om in beweging te komen en zaken anders te gaan doen.

Als parochie, als kerk, maar ook als persoonlijk gelovigen.

Ook als dat betekent dat we soms nieuwe manieren van kerk-zijn moeten ontwikkelen.

Ja, dat is spannend en voelt onzeker, maar vergeet dan niet: de liefde van God vergezelt ons en wacht op ons antwoord.

Dat antwoord heeft paus Benedictus XVI gegeven.

Na het schrijven van 66 boeken, het geven van ontelbaar veel preken en colleges en het publiceren van veel artikelen, sprak hij enkele uren voor zijn dood zijn laatste verstaanbare woorden.

Alles waarover hij in zijn lange leven heeft geschreven en nagedacht, het werd teruggebracht tot 3 kleine woordjes: Signore, ti ama.

Heer, ik hou van U.

Dat ook wij zo bewogen worden door Gods liefde om tot dit antwoord te komen.

Geloofd zij Jezus Christus, in alle eeuwigheid.

Amen.

A - Kt, Openbaring van de Heer

Jes.60,1-6

Efe.3,2-3a.5-6

Mat.2,1-12